

Букурещъ при Христо Георгиевъ, сестринъ синъ на мжжа ѝ. При Христо Георгиевъ тя живѣла до 1872 год., когато той се поминалъ. Прѣзъ сжщата година Евлогий Георгиевъ се прѣмѣства въ Букурещъ и неговата вуйна остава да живѣе при него до самата му смъртъ — въ 1897 години. Три години слѣдъ това — въ 1900 год. — се поминала и Елисавета Хр. Пулиева въ Букурещъ.

Макаръ и далечъ отъ своята родина, макаръ 40 години и да прѣживѣла въ чужбина, Елисавета Пулиева никога не прѣстанала да обича своето отечество и да желае и се стреми за неговия напредъкъ. Сждбата я лишила отъ най-милото и драгото въ живота ѝ, но не могла да я лиши отъ състрадание къмъ бѣднитѣ и сирачетата. Нейнитѣ чувства на любяща майка, нейниятъ християнски дългъ, нейната дълбока обичъ къмъ отечеството ѝ, се изразиха въ едно възвишено и благородно дѣло, въ което тя запечата своята душа, своето сърдце: прѣзъ 1900 г. — прѣди смъртъта си — тя завѣща 50000 лева на пловдивското сиропиталище; отъ тая сума — 30000 лева за направа на здание за сиропиталището, а остатъкътъ — 20000 лева образува фондъ за издржката му.

Чрѣзъ своето завѣщание, чрѣзъ своя хуманенъ актъ, родолюбивата българка Елисавета Хр. Пулиева свърза за винаги името си съ едно благородно дѣло, съ едно възвишено благодѣяние, което ще краси нейната паметъ и ще говори на нещастнитѣ сираци, които ще намиратъ подслонъ, отхрана и обучение въ сиропиталището, за величието на нейната душа, на нейното сърдце, — свѣтлиятъ нейнъ образъ ще имъ открива идеята за доброто и ще насажда въ сърдцата имъ благородни, хуманни чувства.